

Sentencja

Artykuły 16, 184, 186–188 i 192 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym i praktyce krajowej, zobowiązującym podatnika, którego rejestrację do celów podatku od wartości dodanej (VAT) unieważniono na określony czas z powodu braku jakiegokolwiek wzmianki o transakcjach podlegających opodatkowaniu w jego deklaracjach VAT składanych przez sześć kolejnych miesięcy, do dokonania korekty naliczonego VAT odliczonego w związku z nabyciem dóbr inwestycyjnych bez zezwolenia podatnikowi na wykazanie spełnienia materialnych przesłanek prawa do odliczenia z uwagi na istnienie niewzruszalnego domniemania, że podatnik wykorzystał te dobra do celów innych niż działalność gospodarcza.

(¹) Dz.U. C 191 z 10.5.2022.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Lehliu-Gară (Rumunia) w dniu 29 marca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko KN, LY, OC, DW

(Sprawa C-230/22)

(2022/C 368/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Lehliu-Gară

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżeni: KN, LY, OC, DW

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (w odniesieniu do poszanowania zasad państwa prawa i poszanowania praw człowieka) w związku z art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do prawa do obrony, oraz z art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar, sprzeciwia się zakwalifikowaniu na poziomie krajowym jako przestępstwa zachowania polegającego na popełnieniu czynu naruszającego jakąkolwiek ustawę bez wyraźnego wskazania ustaw lub przepisów ustawy, których naruszenie pociąga za sobą powstanie odpowiedzialności karnej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 6 maja 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko C.J.

(Sprawa C-305/22)

(2022/C 368/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Osoba objęta europejskim nakazem aresztowania

C.J.

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepisy art. 25 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW (¹) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy organ sądowy wykonujący europejski nakaz [aresztowania] zamierza zastosować art. 4 [pkt] 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW (²) w celu uznania wyroku skazującego, jest on zobowiązany wystąpić z wnioskiem o [przekazanie] wyroku i zaświadczenia wydanych na podstawie decyzji ramowej 2008/909/WSiSW oraz uzyskać zgodę państwa skazania zgodnie z art. 4 [ust.] 2 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW?

- 2) Czy przepisy art. 4 [pkt] 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w związku z art. 25 i art. 4 [ust.] 2 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności i uznanie wyroku skazującego bez faktycznego wykonania kary poprzez osadzenie osoby skazanej w zakładzie karnym w następstwie jej ułaskawienia i zawieszenia wykonania kary zgodnie z prawem państwa wykonującego oraz bez uzyskania zgody państwa skazania w ramach postępowania w sprawie uznania [powodują] utratę przez państwo skazania prawa do wykonania kary zgodnie z art. 22 [ust.] 1 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW?
- 3) Czy art. 8 [ust.] 1 lit. c) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności – na podstawie którego wydano europejski nakaz aresztowania, którego wykonania odmówiono zgodnie z art. 4 pkt 6 [tej decyzji ramowej], przy jednoczesnym uznaniu wyroku, ale bez faktycznego wykonania kary poprzez osadzenie osoby skazanej w zakładzie karnym w następstwie jej ułaskawienia i zawieszenia wykonania kary zgodnie z prawem państwa wykonującego oraz bez uzyskania zgody państwa skazania w ramach postępowania w sprawie uznania – traci swoją wykonalność?
- 4) Czy przepisy art. 4 [pkt] 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że wyrok odmawiający wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności i uznający wyrok skazujący na podstawie art. 4 [pkt] 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, ale bez faktycznego wykonania kary poprzez osadzenie osoby skazanej w zakładzie karnym w następstwie jej ułaskawienia i zawieszenia wykonania kary zgodnie z prawem państwa wykonującego (państwa członkowskiego Unii) oraz bez uzyskania zgody państwa skazania w ramach postępowania w sprawie uznania, stanowi wyrok skazujący „odnośnie do tych samych czynów” wydany przez państwo trzecie?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte:

- 5) Czy przepisy art. 4 [pkt] 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że wyrok odmawiający wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności i uznający wyrok skazujący zgodnie z art. 4 [pkt] 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, przy jednoczesnym zawieszeniu wykonania kary zgodnie z prawem państwa wykonującego, stanowi „wyrok aktualnie wykonywany”, jeżeli dozór osoby skazanej jeszcze się nie rozpoczął?

(¹) Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L 327, s. 27).

(²) Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Pontevedra z dnia 25 maja 2022 r. – Maersk A/S/Allianz Seguros y Reaseguros SA

(Sprawa C-345/22)

(2022/C 368/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Pontevedra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maersk A/S

Druga strona postępowania: Allianz Seguros y Reaseguros SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada zawarta w art. 25 rozporządzenia nr 1215/2012 (¹), zgodnie z którą nieważność umowy dotyczącej jurysdykcji powinna zostać zbadana zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego, któremu strony przyznały jurysdykcję, obejmuje – w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym – kwestię ważności objęcia tą klauzulą osoby trzeciej niebędącej stroną umowy, w której klauzula ta została zawarta?